

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 457/2019
06.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Наташа Мијаљевић и Јовица Мијаљевић адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у Новом Пазару, чији је законски заступник Државно правобранилаштво - Одељење у Краљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1312/18 од 11.09.2018. године, у седници већа одржаној 06.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1312/18 од 11.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 184/17 од 23.02.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име мање исплаћене зараде по основу сменског рада за период од 20.04.2014. године до 31.03.2015. године исплати појединачне месечне износе наведене у том ставу изреке, са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа па до исплате, а ставом другим изреке је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 61.920,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 1312/18 од 11.09.2018. године, преиначио првостепену пресуду тако што је као неоснован одбио тужбени захтев за исплату на име мање неисплаћене плате по основу сменског рада за тражени период са законском затезном каматом и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијену пресуду на основу одредбе члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник“ РС бр. 72/11 и 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде се ревизијом не указује.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац у радном односу код тужене распоређен на послове радног места полицијски службеник. У спорном периоду је обављао рад у турнусу и то тако што је радио 12 сати, а одмарао 24 сата, поново радио 12 сати а потом одмарао 48 сати. На основу донетих решења тужене исплата плате се вршила између осталог и применом коефицијената сменског рада од 0,145. На основу налаза и мишљења судског вештака је утврђено да је тужена тужиоцу током спорног периода решењима вредновала сменски рад применом коефицијента сменског рада од 0,145 и да му је током тог периода обрачунавала и исплаћивала плату између осталог и применом коефицијента сменског рада од 0,145 и да овако вреднован сменски рад не одговара увећању плате од 28,6%, па је тужиоцу исплаћена мања плата по том основу.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је основан тужбени захтев и да је увећање за сменски рад требало бити у висини од 28,6%. Наведени проценат увећања је предвиђен Законом о полицији и Посебним колективним уговором, за полицијске службенике који сменски рад обављају повремено, па би другачије вредновање рада тужиоца било супротно чл. 23. ст. 2 Универзалне декларације о људским правима.

Одлучујући о жалби тужене правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и као неоснован одбио тужбени захтев из разлога које као правилне прихвата и овај суд, с обзиром да је тужиоцу сагласно члану 147а Закона о полицији и Правилнику о платама запослених у МУП-у сменски рад вреднован кроз додатни коефицијент.

Према одредби члана 11. став 1. тачка 6. Правилника о платама запослених у МУП-у, запослени има право на додатак на плату за сменски рад у случају да он није вреднован кроз коефицијент плате, у складу са Појединачним Колективним уговором за полицијске службенике и Законом о полицији (став 7. наведеног члана).

Из чињеничног утврђења произлази да је тужиоцу као запосленом са континуираним радом у сменама, додатак на плату по том основу вреднован кроз коефицијент плате 0,145, те да се на њега не односи одредба члана 147. Закона о полицији. Наиме, тужилац није радио на пословима на којима се повремено уводио сменски рад, већ на пословима са континуираним сменским радом који је вреднован кроз коефицијент плате. Како је нередовност у раду на неким радним

местима стални услов рада и тако је вреднован кроз коефицијент,а на неким радним местима није стални услов рада већ се уводи повремено, то ни запослени на тим радним местима нису у истом положају. То није у супротности са одредбом члана 8. Закона о раду, па је неосновано позивање ревидента на право запослених на једнаку зараду за исти ради или рад исте вредности коју остварују код истог послодавца.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијене пресуде, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић